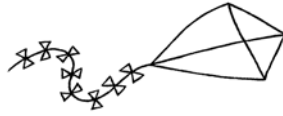

Луис Карол
АЛИСА

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

18

Луис Карол

АЛИСА
В СТРАНАТА
НА ЧУДЕСАТА

или приключенията
на Алиса в Чудесания

АЛИСА
В ОГЛЕДАЛНИЯ
СВЯТ

или отвъд огледалото
и какво откри Алиса там

Превод от английски
Светлана Комогорова-Кома, Силвия Вълкова

Илюстрации Виктор Паунов

СОФИЯ, 2006

Lewis Carroll
Alice's Adventures in Wonderland
and
Through the Looking-Glass
and what Alice found there

© Светлана Комогорова-Кома, Силвия Вълкова, превод, 2002, 2006 г.

© Виктор Паунов, библиотечно оформление и илюстрации, 2006 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2006 г.

ISBN-10: 954-528-608-3
ISBN-13: 978-954-528-608-7

АЛИСА
В СТРАНАТА
НА ЧУДЕСАТА

или

приключенията

на Алиса

в Чудесания

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ГЛАВА/9

Надолу в заешката дупка

ВТОРА ГЛАВА/17

Море от сълзи

ТРЕТА ГЛАВА/26

Търчане в кръг и една история с опашка

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА/34

Малкият Бил изхвърча през комина

ПЕТА ГЛАВА/44

Съветът на Гъсеницата

ШЕСТА ГЛАВА/52

Прасе и тигер

СЕДМА ГЛАВА/62

На чай със смахнати

ОСМА ГЛАВА/72

Кралският крокет

ДЕВЕТА ГЛАВА/82

Историята на Фалшименто Костенурката

ДЕСЕТА ГЛАВА/93

Кадрил по рачешки

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА/102

Кой задигна сладкишите?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА/110

Показанията на Алиса

Какъв прекрасен юлски ден!
Следобедът е златен.
Три чифта мънички ръце
налягат на веслата,
три чифта мънички ръце
се борят със водата.

Ах, нямат милост! В час такъв,
в това сънливо време
те искат приказка! На мен
ужасно ми се дреме,
но... Грите можеш ли надви?
И ца не ца, подемам...

Нарежда Първа с властен глас:
– Започвай! – и ми кима.
След нея Втора: – Искам аз
и глупости да има...
А Третата не млъква – тя
бърбори за петима!

Но ето, притаяват дъх –
и тъй, сред тишината
едно момиченце върви
сред чудеса чудати,
говори с птици, зверове
познати, непознати...

На моята фантазия
внезапно секва ручеят
и обещавам: – После пак!
Не ви ли стана скучно, а?
– Хей, веч' е после! – викват. – Пак!
И тъй приключва случаят.

*И приказката ред по ред
се ниже и нехае
да свършва... Залез. Най-подир
съм стигнал и до края.
Към вкъщи тръгваме със смях...
Ах, приказката тая,*

*Алиса, скрий и съхрани
в скривалището, дете
на детските си сънища
ще пазиш ти букета
тъй както странник пилигрим –
повехналото цвете¹.*

¹Това стихотворение е посветено на знаменитата разходка с лодка на 4 юли 1862 г., когато Карол измисля историята за Алиса. Първа – това е най-голямата сестра на Алиса – Лорина Шарлот; Втора е самата госпожица Алиса Плезанс Лидел, а Трета – по-малката ѝ сестра Едит. Освен тях присъства и приятелят на Карол – Робинсън Дакуърт – бел. прев.

ГЛАВА 1.

Надолу в заешката дупка

На Алиса вече страшно ѝ беше омръзнало само да седи до сестра си на брега и нищо да не прави. Надзърна един-два пъти в книжката, която сестра ѝ четеше, но там нямаше нито картинки, нито разговори. „Притрябвала е на някого такава книжка! – рече си тя. – Нито картинки, нито разговори!“

И така, Алиса напрегна ум – доколкото можа, защото от жегата ѝ се дремеше ужасно и мислите ѝ бяха започнали да плуват и да се разливат в главата ѝ: дали пък да не си изплете венче от маргаритки – но струват ли си мъките да се надигнеш и да ги береш... И из-

веднъж току покрай нея претича бял заек с червени очи!

Не че в това имаше нещо *чак пък толкова* забележително. Нито пък имаше нещо *чак толкова* необичайно в това, че го чу да си мърмори: „Олеле! Олеле, майчице! Закъснявам!“

(По-късно, докато си мислеше за всички тези работи, на Алиса ѝ хрумна, че си беше редно да се зачуди, но по онова време изобщо не ѝ се стори чудно.)

Да, ама когато заекът взе, че измъкна *часовник от джоба на жилетката си*, погледна колко е часът, и се юрна да тича, Алиса се стресна и скочи на крака. Изведнъж ѝ просветна, че *никога* досега не беше виждала заек с жилетка, още по-малко – с джоб на жилетката, а пък да не говорим за часовник, който да извади от въпросния джоб! Така че, пламнала от любопитство, тя хукна да го гони през нивата и за късмет го съзря тъкмо когато той се шумугна в една голяма заешка дупка под живия плет.

Алиса тутакси рипна след него, без изобщо да се замисли как после ще се измъква от там.

Известно време дупката водеше право напред – същински тунел, а после изведнъж земята хлътна под краката ѝ, ама толкова изведнъж, че още преди да се усети какво става, Алиса вече падаше надолу в един дълбок кладенец.

Кладенецът ли беше твърде дълбок, тя ли падаше твърде бавно, но докато падаше, имаше предостатъчно време да зяпа насам-натам и да се чуди какво ли ще стане по-нататък. Първо се опита да се взре надолу и да види какво я чака там, само че беше много тъмно и нищо не се виждаше; после се огледа настрани и забеляза, че страните на кладенеца са целите в шкафчета и рафтчета. Тук-там на пирони висяха картини и географски карти. Докато прелиташе покрай една полица, Алиса протегна ръка и грабна от нея един буркан. На буркана пишеше **ПОРТОКАЛОВО СЛАДКО**, но за